

ВІЧНИЙ СКАРБ

№9 (66)
ВЕРЕСЕНЬ
2008

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст. (Матвія 4:4)

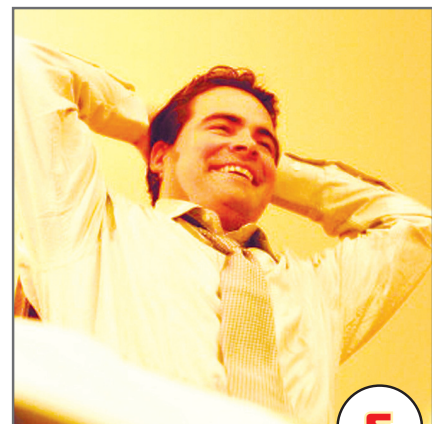
Опять сентябрь роняет листья,
И словно щедрый почтальон
Разносит крохотные письма,
О чем же пишет людям он?

Читайте люди Слово Божье!
Взывайте и Господу в тиши!
В молитве вашей луч надежды
Для каждой искренней души.

Істина земна
й Небесна

2

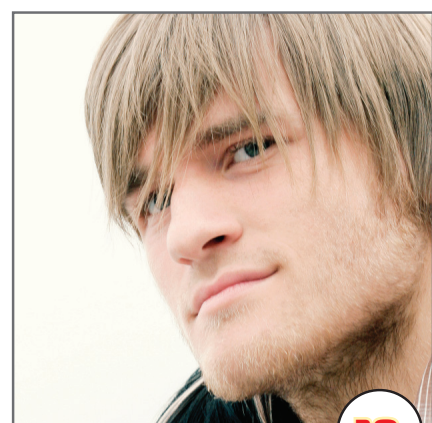
Пам'ятай мене,
Господи!

5

Названна сестричка

6

Якому Богові
поклонятися?

10

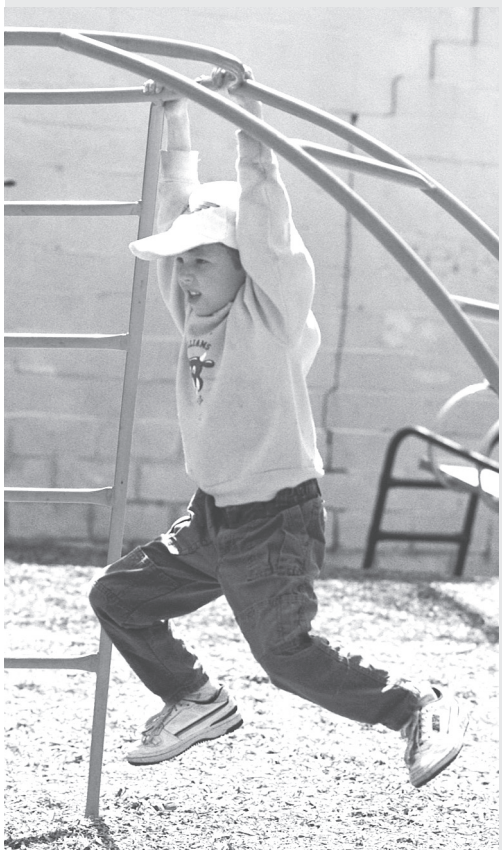
«Вот наследие от Господа: дети; награда от Него — плод чрева» (Псал. 126:3).

«Дети их приходят в силу, растут на поле, уходят и не возвращаются к ним» (Иова 39:4).

Сини

Сини ростуть, синам
у гніздах тісно,
їх кличуть зорі і дівочі руки.
Беруть в дорогу
материнську пісню,
А матерям лишаються розлуки.
Сини шукають щастя і кохання,
Бо їм без цього в світі
жити не можна,
А матері сивіють від чекання
І виглядають їх з
доріг тривожних.
Але коли кінчаються дороги
І втома в серці забринить
журбою,
Сини вертають на свої пороги
І матері стрічають їх з любов'ю.

Т. Савкін

Істина земна й Небесна

Віктор Вятюха, пастор

Останній час Христос назвав «лукавим віком», а ми живемо наприкінці цього «лукавого» віку — часу, коли люди налаштовані «аби відвернути вуха від істини та схилитися до небилиць»; коли навіть вибрані будуть спокушені; коли існує безліч релігійних конфесій, представники яких стверджують, що «істина» — у них. Усе більше й більше розмиваються грані між секулярним суспільством і віруючими людьми. Дуже важко в цей «лукавий» вік ширим людям знайти істину, єдину Церкву, що є «стовп і підвалина істини». Але яка вона, істина? Якщо ми знатимемо відповідь на це питання, то нам не важко буде знайти й Церкву, де пробуває істина.

Запитання про істину колись задав Понтій Пилат Ісусу Христу. Звернімося до Євангелія від Івана, прочитаємо 18 розділ:

«Тоді Пилат знову ввійшов у преторій, покликав Ісуса, і запитав Його: Чи Ти Цар юдеїв? Ісус йому відповів: Чи ти це від себе говориш, чи інші тобі сказали про Мене? Пилат відповів: Хіба я юдей? Твій народ і первосвященники видали Тебе мені. Що Ти зробив? Відповів Ісус: Царство Моє не від цього світу; якби Моє царство було від цього світу, Мої прибічники подбали б, щоб Мене не видавали юдеям. Нині ж Моє царство не звідси. Тоді Пилат Його запитав: То Ти Цар? Ісус відповів: Ти сам кажеш, що Я Цар. Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину. Кожний, хто від істини, слухає Мого голосу. Каже Йому Пилат: А що таке істина? І сказавши це, він знову вийшов до юдеїв і заявляє їм: Жодної вини я в Ньому не знаходжу».

То що ж є істина? Чи одержав Пилат відповідь на своє запитання?

Судячи з тексту, Ісус прямої відповіді Пилатові не дав. Але Він дав зрозуміти, що є «земна» істина, а є «небесна», і їх варто розрізняти.

Чому Пилат так цікавиться істиною? Тому, що він — представник правосуддя. Йому потрібно вирішувати: жити цій Людині чи померти. (Начальники народу вимагали засудити Ісуса Христа на смерть, але самі не мали на те права, тому що перебували під владою римлян). Римське правосуддя як класичне дотепер вивчають у вищих навчальних закладах. І це правосуддя було на той час прогресивним. Це розуміли, наприклад, апостоли. Петро радить підкорятися представникам цього правосуддя, адже вони носять меч не марно — щоб карати зло. А скільки разів ап. Павла рятувало від смерті римське правосуддя! Але яким би воно не було прогресивним, Пилат, напевно, відчуває його недосконалість, його земну природу, якусь розмитість поглядів на істину.

Патрицій Пилат мав бути наставлений у дитинства у філософії, знатися на її течіях. Найпопулярнішою в римських колах того часу була філософія стоїків. Сенека, один з найбільш вчених стоїчних філософів, виховував

майбутнього римського імператора Нерона згідно з її принципами. Інший римський імператор, Марко Аврелій, сам був стоїчним філософом. Ось деякі основні ідеї стоїків. Ціль існування людини — щастя. І це щастя могли забезпечити правосуддя й правильні вчинки. До цього можна було прийти в такий спосіб: проявом справедливості, шляхетності, розсудливості, мужності, виконанням обов'язку щодо інших людей; над почуттями повинна була переважати влада розуму. Бога ця філософія уявляла як всесвітній Логос, що наповнює собою світогляд. Стоїки вважали, що душа після смерті нібито розчиняється в цьому всесвітньому Божественному Логосі. Стоїчний філософ повинен був домогтися стану повного панування розуму над почуттями. В емоційному відношенні це мало проявлятися «високою» байдужістю до всього. Самогубство вважалося нормальним відходом з життя. Власне, так заповдів собі смерть Сенека. Переказ говорить про те, що Пилат також покінчив життя самогубством.

Тож стає зрозумілим, чому Пилат попросив Ісуса дати визначення істині. Він зрозумів, що ця Людина говорить про якусь іншу істину — не земну, а небесну. Епізод із дружиною (її прохання про цього Праведника) є для нього ще одним підтвердженням цього (Матв. 27:19). Пилат злякався й остаточно переконався, що перед ним — представник Небесної істини. З цього часу він усіляко намагався звільнити Ісуса. Але, поставивши запитання, Пилат так і не дочекався відповіді, хоча перед ним стояла сама «Істина». Дуже часто ми чинимо так, як Пилат. Не одержавши відповіді, ідемо, дотримуючись своїх давніх понять і переказів.

То що є істина? Ісус говорить: «Пізнаєте істину, а істина вас вільними зробить». Словник Ожегова пропонує таке визначення цього поняття: «Адекватне відображення у свідомості людини того, що існує об'єктивно».

Радянський енциклопедичний словник: «Адекватне відображення предметів і явищ дійсності пізнавальним суб'єктом, що втілює їх так, як вони існують незалежно від свідо-

мості; об'єктивний зміст людського пізнання. Об'єктивна істина — зміст її не залежить від людини й людства. Відносна істина відображає предмет не повністю, а в історично обумовлених межах. Абсолютна істина — повністю вичерпний предмет пізнання, остаточне знання. Усяка відносна істина містить елемент абсолютного знання. Критерій істини — практика, досвід».

Ісус говорив Пилатові про абсолютну істину, що не залежить від людини. Люди ж часто намагаються абсолютну істину замінити відносною, що містить лише якусь частину абсолютної істини й не вичерпує предмет пізнання повністю.

Наприклад: Евклідова геометрія. У своїх «Початках» Евклід у 300 р. до н.е. запропонував сувору побудову геометрії як систему теорем, послідовно виведених з основних понять і істин, прийнятих без доказів. Одна з таких істин-аксіом стверджувала, що паралельні прямі не перетинаються, і це було відомо з тисячолітнього практичного досвіду людства. Лобачевський, коли сидів у в'язниці, у Петропавлівській фортеці, подумав: «А що коли паралельні прямі десь перетинаються?» У 1826 р. він запропонував геометрію, що відрізняється від геометрії Евкліда аксіомою про паралельні. Нині ця нова геометрична концепція — «геометрія скривлених просторів» — успішно застосовується для різних космічних розрахунків. Тобто, настільки точна геометрія Евкліда є відносною істиною. Зрештою, як і геометрія Лобачевського.

Мова йде про земне. Але чи буде критерієм Небесної істини земна практика? Критерієм Небесної істини може бути тільки Бог. Те, що відкриває Святе Письмо, говорить нам про істину. І пізнати це можна тільки вірою (П. Зак. 29:29). А Святе Письмо говорить про істину наступне:

- Єрем. 10:10: «А Господь — Бог правдивий. Він — Бог Живий та Цар вічний!»;
- Івана 14:6: «Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене»;
- 1 Івана 5:6: «Дух — то істина»;
- Івана 17:17: «Освятити їх істиною Своєю! Твоє Слово — то істина».

Недозволений компромат

Напевно, ти не раз чув по телебаченню, особливо при зйомках схованою камерою, коли брутальну мову людини, її нецензурні слова перериває такий неприємний звук: «Пі-і-і».

Раніше вульгарна лексика була специфічною мовою злочинців, п'яниць, повій та інших занепалих осіб, але тепер усе змінилося. Молоді люди використовують нецензурну лексику в присутності дівчат, котрих це анітрохи не ображає. Та й у дівочих компаніях уживання нецензурних слів стало звичайною справою. Сьогодні нецензурні слова заповнили літературу, кіно й телебачення. Що це? Сучасна мова чи щось інше? Чому всі лайки пов'язані саме із сексуальним життям людини?

Триповерховий компромат

Наприкінці двадцятого століття вчені створили апарат, що перетворює людські слова на електромагнітні коливання, і простежили, як ці коливання впливають на молекули спадковості – ДНК. З'ясувалося, що деякі слова можуть виявитися страшнішими від мін: вони «вибухають» у генетичному апараті людини, спотворюючи її спадкоємні програми, викликаючи мутації, які призводять до виродження. Під час добірної лайки жолобляться й рвуться хромосоми, тобто лайка викликає мутації, аналогічні впливу радіації. І не тільки слова, але й злі думки діють руйнівно.

Звідки?

Брутальна лексика має культову функцію в слов'янському язичництві, вона часто зустрічається в обрядах язичницького походження й носить ритуальний характер. Водночас нецензурні слова мають чітко виражений антихристиянський характер. У давньоруських рукописах вони розглядалися як риса бісівського поведіння. Використання таких слів у слов'ян має функцію прокляття. Зв'язок з язичництвом при цьому безсумнівний. Наприклад, одне зі слів, що має слов'янське походження, перекладається як «проклінати». Людина, що вимовляє його, тим самим проклинає себе й оточуючих. Інше нецензурне слово у давньоруській мові означало чаклуна і було пов'язане з померлими прашурами. Цим вигуком на язичницьких ритуалах викликали душі померлих.

У давні часи практично всі війни велися між богами того чи іншого народу й люди ретельно молилися перед походом на битву славному, а «славу» саме й приписували своєму божеству. При цьому найважливішою вва-

жалася перша частина битви, коли ставали один напроти одного й починали проклинати матерів (звідси – мат, мати). Після того вже не важливим був результат бою, адже кожен не тільки вірив, що прокляті жінки будуть безплідними або ж народять виродків, або ж почнуть марніти й помруть, прирікаючи на виродження весь рід. Це означало, що землі, багатства, майно – усе без бою перейде до їхніх рук. Доречно згадати біблійну історію, коли Голіат вигукував прокляття на ізраїльське військо.

Я чув історії жінок, у яких чоловіки лялися, використовуючи нецензурні слова, а їм від гінекологічних захворювань світ був не милим, та й самі чоловіки страждали через брак нормальних інтимних стосунків. Існує закономірність, про яку йдеться в Біблії: «Що лише людина посіє, те й пожне» (Гал. 6:7), – що бажаєш іншому, те й тобі вернеться. У шлюбі де чоловік не вживав нецензурної лайки, дружина забувала про гінекологічні захворювання, роблячи й чоловіка щасливим.

І це ще не все

Служачи офіцером, я сам зловживав брутальними словами, навчаючись цьому «мистецтву» від свого батька. Випадково дізнався, що мамі зробили кілька гінекологічних операцій і ще має бути дві. Згодом батько залишив цю ганебну звичку, а мати одужала.

Японські вчені дослідили вплив паління на ДНК людини. Вони встановили, що від викуреної цигарки відбувається кілька тисяч розривів у молекулі ДНК, і в жінок, на відміну від чоловіків, ці зв'язки не відновлюються. При нецензурній лайці відбуваються аналогічні розриви в ДНК. Тепер стає зрозуміло, чому з тих пір, як нам почали перекладати голлівудські фільми з нецензурними висловами (до речі, часто в оригіналі їх немає), у нас майже в 30 разів збільшилася кількість дитячих будинків для недорозвинених і з вадами дітей, а в кожному пологовому будинку є відділення для вагітних з патологіями.

Наведемо один приклад: у давні часи на Русі ще взимку масово починали піддобрювати богиню родючості, яку називали Лядою, щоб урожай був гарний. При цьому з будинку в будинок ходили юнаки, дівчата й співали пісні, запрошуючи людей жертвувати цій богині. Звідси «колядки». Жриць цієї богині дотепер називають від першої букви слова «богиня». Її поклонники збиралися в хатах на краю села для непристойних оргій на честь свого божества. Ті ж, хто жив у цих хатах, звільнялися від податку, тому що вони й так жертвували своїм житлом на ці дні.

Інші нецензурні слова – це імена язичницьких богів, тобто бісів. І людина, що промовляє ці слова, автоматично закликає цих бісів до себе, своїх дітей і свого роду. Кого кличеш, той і приходить. Називаєш людину на ім'я – вона озивається. Призиваєш Ім'я Боже в молитві – Господь відповість. Коли вимовляються імена демонічних сил, відгукуються біси, які супроводжують людину, що заграє з ними, і впливають на її настрій, здоров'я, фінанси, взаємини з іншими людьми.

А краще...

Біблія говорить із цього приводу: «Жодне погане слово хай не виходить з ваших уст, а тільки добре для зміцнення віри, щоб воно принесло користь тим, що слухають» (Ефес. 4:29). Апостол Павло у наступному розділі пише: «Пусті слова... недоречні» (Ефес. 5:4).

При творінні Бог наділив людину даром слова, надаючи перевагу над іншими живими істотами. І варто завжди пам'ятати слова Ісуса Христа: «... За кожне пусте слово, що люди скажуть, відповідатимуть судного дня, бо за словами своїми будеш оправданий, і за словами своїми будеш осуджений» (Матв. 12:36-37). Кожен з нас повинен буде відповісти перед Богом не тільки за всі наші справи, але й за кожне сказане нами слово.

Лихослів'я – це ознака надлишку скверни в серці. Якщо серце в людини переповнене гріхом і гіркотою, то лихослів'я летіть з нього нестримним потоком.

До речі...

Якщо злість – руйнівна, то, навпаки, просте добре слово, сказане з любов'ю, лікує. Це ще один результат наукових досліджень, доведений експериментально. Особливо ж благотворно впливає на організм молитва: виправляються спадкові дефекти, ремонтуються ушкоджені мутаціями молекули ДНК, відбувається зцілення людини. Чи не те ж саме говорить Біблія? «Дехто говорить, мов колом мечем, язик же премудрих – то ліки» (Прип. 12:18).

Отже, генетика підтвердила те, що церква знає, а багато християн практикують уже не одне тисячоріччя. Окрім того, що ми розуміємо необхідність дотримання Заповідей, слід усвідомити, що зла лайка – це воїстину меч, який встромлюється в організм людини і руйнує його на клітинному рівні. Зважаючи на серйозність даного питання, проаналізуймо наше ставлення одне до одного! Замисліться: які щасливі ті сім'ї, у яких відсутня лайка й сварки, де панують мир, любов і злагода!

Вибір за вами...

МАТВА

В поле семя прорастало
И на солнце возрастало –
Чудный собран урожай,
Выйдет пышный каравай.
Прорастает в сердце семя,
Божьей милостью согрето,
Но для роста нужно время,
Нужен Божий труд на это.
Бог дает нам хлеб духовный,
Чтобы семя им питалось,
Чтоб душа по Божьей воле
От греха освобождалась.
Чтобы вырос пышный колос,
Сам Господь хранит тебя,
Словом Божиим питает,
Душу грешную любя.
А когда настанет Жатва,
Бог за верными придет
И Своих детей послушных
В Царство Правды вознесет!

Елена Потапова,
г. Севастополь

Біблійні тексти дітям!

• «Послухайте, діти, напучення батькового, і прислухайтесь, щоб навчитися розуму» (Прип. 4:1).

• «Сам Дух свідчить нашому духові, що ми діти Божі» (Римл. 8:16).

• «Скільки разів хотів Я зібрати твоїх дітей, як квочка збирає своїх курчат під крила, та ви не захотіли!..» (Матф. 23:37).

Ліки від пороків

До знаменитого американського вченого Бенджаміна Франкліна прийшов один чоловік і покаржився на те, що він незадоволений своїм ремеслом: робота важка та неприбуткова, та й слави мало приносить.

Франклін вислухав його й сказав: «Якщо твоє ремесло здається тобі не вигідним, значить ти корисливий. Якщо тебе обтяжує важка робота, значить ти ледачий. Якщо ти страждаєш, що вона не приносить тобі слави, значить ти честолюбивий. Тому, друже, твоє ремесло – кращі ліки для тебе, щоб ти позбувся трьох своїх порочних якостей».

Присоромлений, повернувся він у свою майстерню. Взався за роботу й все думав над словами вченого. Завзято трудячись, він переборов ліню, і робота стала для нього в радість. Якість роботи поліпшилася, і вона почала приносити прибутки. Слава про гарного майстра розлетілася далеко, і люди стали поважати його. Майстер переконався, що Франклін був правий, і полюбив своє ремесло!

ИЗ ВОДНОЙ ПУЧИНЫ

начало в №5

Мичман Черников сделал все, как положено, очень спокойно и уверенно. Видя, что Юдин лежит без сознания, мы с Черниковым попытались включить в ИДА и его. В это время командир дает странную команду: «Снимите свои аппараты, они вам мешают, спасайте Юдина». Но отказ от ИДА, даже кратковременный, грозит опасностью.

В Библии есть притча о пяти мудрых и пяти неразумных девах. Когда у неразумных дев закончилось масло в светильниках, они просят его у мудрых, а те им отказывают, говоря: «Пойдите к продающим и купите себе». С мирской точки зрения — это жадность, но, прочитав притчу до конца, понимаешь всю глубину и мудрость ответа.

Свои аппараты мы не сняли, но маску на Юдина все же одели, хотя это мало ему помогло. Он дышал, но в сознание не приходил. И тут у меня мелькнула мысль: «Что-то не слышно командира». Поднимаюсь на верхний ярус и вижу: командир сидит, склонив голову на колени, а у его ног лежит ИДА, которым он так и не воспользовался. Он еще дышал, но был без сознания. Свой долг капитан первого ранга Ваннин выполнил до конца. Вечная и светлая ему память. Я попытался подключить командира к аппарату, но в одиночку не смог и позвал на помощь мичмана Черникова. Он все еще хлопотал возле Юдина. В этот момент я увидел, как стрелка на глубиномере дернулась и резко поползла вниз. Мы всплывали очень быстро. Сотни метров пролетали за минуты. Черников, наконец, начал медленно подниматься ко мне на верхний ярус. Глубиномер показывал последние метры. Мелькнула мысль: «Сейчас всплывем, стравим избыточный воздух, наденем аппараты на командира и мичмана Краснобаева, который лежал рядом и, кажется, не дышал, откачаем их, и все будет хорошо». Но...

Стрелка показала ноль, и раздался хлопок. Я ничего ни подумать, ни сообразить не успел, но зрительно это настолько врезалось в мою память, что до сих пор вижу все отчетливо, как на киноэкране. Внутренним давлением сорвало с защелки верхний рубочный люк. Поток воздуха Черникова выбросило из камеры (он в тот момент был как раз под люком, я — чуть в стороне). Пролетев в воздухе метров 20, он упал на воду и ударился дыхательным мешком, получился гидравлический удар: поток воздуха, хлынув в легкие, разорвал их, и он сразу погиб. Меня спасло то, что дыхательный мешок я держал в руках. Остатками воздуха меня тоже

выбросило вслед за Черниковым, но я успел уцепиться за горловину люка руками. Придя в себя, я заметил, что аппарата моего нет, на лице только маска и обрывок шланга, а дыхательный мешок плавает в воде. Это было шестое чудо. Одень я аппарат на голову, как положено, он улетел бы вместе с ней. В горловину камеры, как в воронку, потоком хлынула вода. Камера начала тонуть и потянула меня вниз. Я разжал и опустил руки, и она как бы соскользнула с меня и ушла на глубину. Теперь я остался один среди огромного холодного моря. Как потом выяснилось, до ближайшего берега было 720 км. Температура воды — плюс два градуса, высота волны — полтора-два метра. Кругом никого не видно. Даже Черникова я потерял из виду. Не зная, в какую сторону плыть, плыл в никуда. Минут через 30 на горизонте появился корабль, идущий, как мне показалось, прямо на меня. Я был почему-то уверен: спешат мне на помощь. Тогда я еще не знал, что в 300 метрах от меня находился спасательный плот с людьми. Летчики наводили корабль на плот. Чудо седьмое: я оказался как раз по его курсу. Пройдя метров сто, корабль остановил ход и спустил два баркаса. С борта меня видно не было, но, к счастью, за-

метили оранжевый аппарат Черникова, и когда баркас подошел вплотную к нему, увидели и меня. Когда, наконец, меня втащили в баркас, мои силы были на исходе. Еще минут пять я бы продержался, но не больше. Боль в спине была ужасной, ноги не работали. Я сначала думал, что это кессонная болезнь, и сказал об этом медику. Но это оказалось обычным переохлаждением.

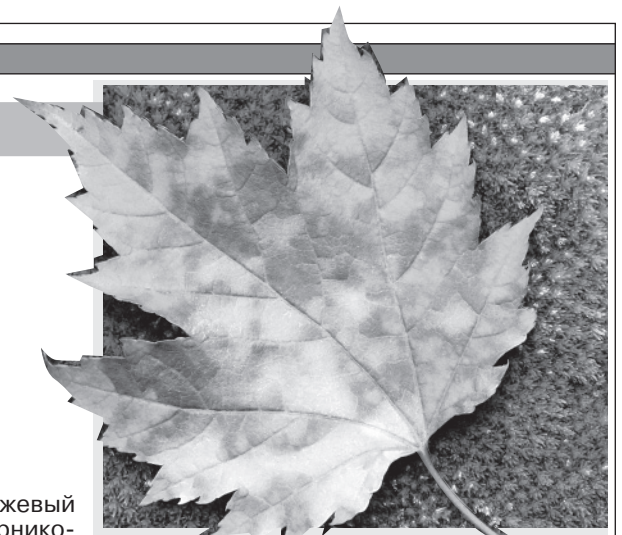
На небольшой надувной плот пытались взобраться более 60 человек, хотя он был рассчитан только на 20. Многие держались за края плота, находясь в воде. Состояние духа моряков было очень высоким. Слышались даже шутки. Потом началось происходить нечто ужасное. Люди

стали умирать один за другим, даже тогда, когда их сняли с плота и перенесли на баркас.

Живыми на борт корабля «Александр Хлобыстов» подняли 30 человек. Трое умерли уже на корабле. Два офицера и матрос, чувствовавшие себя лучше всех, после сауны и обеда вышли на палубу покурить, чтобы снять нервное напряжение, но резерв организма был на нуле: одна затычка, и все — врачи оказались бессильными. Нас осталось 27, погибших — 42.

Интересная статистика: из 22 мичманов в живых остались 9; из 32 офицеров — 15; а из 15 матросов выжили только 3 человека. А ведь все находились в одинаковых условиях, да и здоровье молодых матросов гораздо крепче, чем у прослуживших по десятку и более лет офицеров и мичманов. В экстремальной ситуации главную роль играет не здоровье, не должность, а внутреннее состояние духа, сила воли и вера в спасение, уверенность в том, что нас не оставят. Однако к настоящей вере — вере в Творца и Спасителя — мне пришлось идти еще целых семь лет.

далі буде

Больше не греши

«Иди и больше не греши!»
Уста ее дрожали,
Слова легли на дно души
И эхом повторялись.
«Я прощена, я прощена», —
Сама себе шептала.
Несмело, спотыкаясь, шла
И слезы вытирала.
Впервые в сердце проросли
Любовь, надежда, вера.
Впервые падала не вниз,
А вверх, как бы летела.
Кто ее душу окрылил,
Любовью обнадежил,
Дорогу грешную простил
И веру в ней умножил?
Не ослепил, но освятил,
Очистил сердце, мысли,
Ее живую оживил
Святою уже жизнью.
Душа ликует что есть сил,
Слова все повторяя:
«Никто тебя не осудил,
И Я не осуждаю».
«Иди и больше не греши», —
К тебе Он молвит тоже,
Смотря во глубь твоей души,
Спасает лишь Сын Божий.

Віктор Буткевич,
с. Берестя
Рівненської обл.

Біблійні тексти дітям!

- «Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо» (Ефес. 6:1).
- «Бо ви були колись темрявою, а тепер є світлом у Господі. Поводьтеся, як діти світла» (Ефес. 5:8,9).
- «Батьки, не дратуйте ваших дітей, щоб не занепали духом» (Кол. 3:21).

Омий, оправданий, освячений

Один разбещенный молодой человек, на вернувшись до Христа, став ширим христианином и проповедником Евангелия. Одного разу, коли він мав проповідувати на богослужінні, хтось біля входу сунув йому в руку записку. У ній було написано: «Ти лицемір. Невже ти вже забув той час, коли ти був разом з нами в одній компанії? Чи не соромно тобі тепер говорити про Христа?»

Це був різкий удар, але молодий християнин не зніяковів. Уставши за кафедру, він уголос зачитав записку, а після цього — слова зі Свя-

того Письма: «Вірним є слово і гідне повного прийняття, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників, серед яких я перший» (1Тим. 1:15).

Потім він звернувся до присутніх: «Друзі, ось записка, що звинувачує мене в тому, що я колись спілкувався з однією компанією. Щира правда! Що було, то було. Але я покаявся перед Богом за своє минуле. Того, хто просить прощення, Господь прощає заради пролитої на Голгофському хресті крові Христа. І якщо Господь простив такого грішника, як я, то тим більше Він простить і вас».

Пам'ятай мене, Господи!

«Пам'ятай милосердя Своє, о мій Господи, і ласки Свої, бо відвічні вони! Гріхи молодечого віку мого та провини мої не пригадуй, — пам'ятай мене, Господи, в ласці Своїй через добрість Свою!» (Псал. 25:6, 7).

шість людей мають вибірково (селективну) пам'ять, тобто щось ми запам'ятовуємо, щось забуваємо (або вирішуємо забути). Наприклад, ми швидко забуваємо негативну інформацію про себе, натомість довго з усіма подробицями пам'ятаємо те, хто і як нас скривдив.

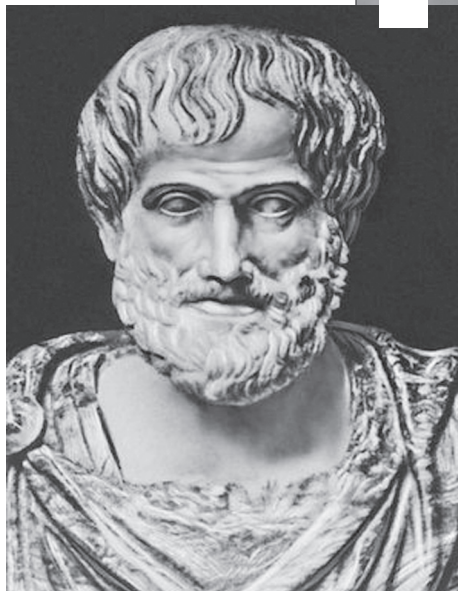
го розбійника на Голгофі є, напевно, найкращим прикладом прагнення, аби Господь не забув про нього. Цей чоловік просить Ісуса: «Згадай мене, коли прийдеш у Царство Твоє» (Луки 23:42). Так, Бог пам'ятає. Він пам'ятав про Рахіль, дружину Якова, коли вона впала в розпач, бо не могла народити дитину. Пам'ятав також про сліпого пригніченого Самсона в останню хвилину його життя, коли той молився: «Владико Господи, згадай же про мене та зміцни мене» (Суд. 16:28).

Бог пам'ятає про нас також у контексті останнього суду. Така думка може злякати нас, адже кожен подумав: чи є якась можливість спастися, якщо всі наші думки, слова і вчинки записані і будуть показані на суді? Проте, на щастя, є речі, про які Бог з готовністю забуває.

Як це чудово, що Бог готовий забути всі гріхи, які ми будь-коли скоїли. Ось Його обітниця: «Їхні провини прощу, і не буду вже згадувати їм гріха» (Єрем. 31:34); див. також Євр. 8:12). Але це можливо, звичайно, тільки за умови, що ми розкаємося в них і залишимо їх. Будемо ж вдячними Богові за Його таку виняткову пам'ять!

Наше вічне життя також залежить від того чудового факту, що Бог про нас пам'ятає. Після смерті ми перетворюємося на порошок, однак залишаємося зафіксованими в Божій пам'яті. Він пам'ятає все, і зробить усе необхідне, щоби свого часу підняти нас із порошку до вічного життя.

Подякуємо ж Богові за Його виняткову пам'ять: Він не згадає про те, що варте забуття, зате пам'ятає про те, про що варто пам'ятати. Ми також повинні виховувати в собі цю особливу властивість: з Божою допомогою забувати все погане про людей і пам'ятати тільки добре.

Грецький філософ Арістотель (IV ст. до н.е.) порівнював людську пам'ять з восковою табличкою, на котрій закарбовуються людські думки і вчинки. Єпископ Августин, який жив у IV—V ст. до н.е., говорив, що наша пам'ять є ніби складом, таємничим сховищем наших слів та вчинків. А нині ми порівнюємо наш мозок з «вінчестером», тобто твердим диском суперкомп'ютера, здатного помістити терабайти інформації. Однак сучасна наука переконує нас, що наш мозок набагато складніший.

Ми часто страждаємо через надмір інформації. Так багато треба запам'ятати, що часом впадаємо в розпач. Деякі люди мають винятково добру пам'ять, інші — менш обдаровані в цьому відношенні. Але біль-

Коли ми говоримо про Божу пам'ять, то ніби намагаємося обійняти неосяжне, проте часом приписуємо Йому наші власні якості. Однак найважливішим є те, що Бог дійсно пам'ятає і піклується про нас; Він знає нас і Йому відомі всі наші болі та радощі. Звернімо увагу на непокхитну зацікавленість Бога в людстві загалом та кожній людині зокрема.

Біблія багаторазово запевняє нас, що Бог пам'ятає. У старозавітні часи Він пам'ятав про Свій народ та заповіт з ним. Бог пам'ятав про ізраїльтян і тоді, коли вони потрапили у вавилонський полон.

У Біблії ми знаходимо багато прикладів того, як люди зверталися до Бога із проханням не забувати їх. Ось молитва пророка Єремії: «Ти, Господи, знаєш усе, — згадай же мене й заступися за мене» (Єрем. 15:15). У Новому Завіті молитва розкаю-

Благодарю

Благодарю за солнца теплый луч
И за холодную луну,
Благодарю за шумный день
И за ночную тишину.
Благодарю за мир, уют,
Благодарю за отдых, труд,
За снегопады и дожди.
Благодарю за всей земли плоды
И за духовные дары,
Благодарю за радость и за боль,
За наставление и исцеление
И за Твою великую любовь.

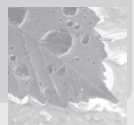
Марія Колода,
с. Грицьки
Рівненської обл.

ОПОВІДАННЯ ПРО ЗЛОГО ВОВКА

Трилітній Олександр:
– Розкажи мені про злого вовка.
Десятилітня Оксана:
– Немає злих вовків, є тільки вовки нещасливі.

Немає лихих людей...

Сила думки

Бруно Ферреро

Ішов собі полем подорожній – і раптом у траві побачив якийсь предмет дивної форми.

– Це змія, – подумав він.

Змія кинулась на нього і вкусила.

Пізніше тією ж дорогою йшов інший подорожній. Він також побачив предмет дивної форми.

– Це птах, – подумав він.

Затріпотіли крила, і птах злетів у небо.

В одного водія несподівано вночі посеред поля пробилось колесо автомобіля. Він засмутився, бо не мав потрібного інструменту, щоб його замінити. Раптом у далині він побачив маленький вогник – це був одинокий селянський будинок. Водій швидко пішов у тому напрямку. Дорогою він думав: «А що, як ніхто не відчинить дверей?» «А що, як не буде потрібного інструменту?» «А що, як не схочуть його позичити?»

Подобається це нам чи ні, але наші думки визначають маршрут нашої земної мандрівки, званої життям. Якщо будемо думати тільки про невдачі, то вони переслідують нас. Якщо ж думатимемо, що ми нелюб'язні, невиховані, то такою буде і наша поведінка. Якщо говорити дитині, що вона нікчемна, такою вона і виросте.

Названная сестричка

начало в №8

(Рассказ)

И она организовала выставку. Картины имели огромный успех. И то, что их нарисовал слепой юноша, привлекало еще большее внимание. Несколько картин Игоря купили, о нем писали газеты... А самый большой успех имела картина «Ручейки», где он нарисовал свою давнюю мечту. А потом по ночам он рисовал портрет Али. Ему было трудно, потому что он помнил ее шестнадцатилетней девочкой, а сейчас ей было уже восемнадцать.

Наконец-то, я закончил, я смог, я нарисовал ее лицо! Я не видел глазами картину, но знал, что мне это удалось: пронизанное солнечными лучами лицо девушки, ласковая улыбка, яркие глаза... Что она скажет? Понравится ли ей? Когда она придет? Когда? Я не сдержался и позвонил по телефону. Она испугалась — не случилось ли чего. Я успокоил ее, просто приезжай, я соскучился по тебе, названная сестричка!

Когда Аля увидела свой портрет, она вскрикнула от радости и долго восторженно смотрела на замечательную золотоволосую девушку.

— Неужели это я? — восторженно промолвила девушка.

— Ну, расскажи о себе, — попросил Игорь.

Она рассказала, медленно подбирая слова об учебе, о том, что с Артемом больше не видится.

— Почему? Может из-за меня, — забеспокоился Игорь.

— Ни в коем случае. Просто так получилось.

... Я сам. Я опять сам. Опять мечтаю о ручейках. Али нет, она уже второй месяц не приезжает. И не пишет уже вторую неделю. Потому что поехала в Англию. Она на третьем курсе, отличница. Еще и работает. И организовывает какие-то собрания или акции — не знаю. Вот придет и расскажет. А сейчас она в стране своей мечты, ведь с детства

Аля быстро оглянулась. Молодой красивый парень, высокий и стройный, спрашивает который час.

— It's six o'clock now, — быстро отвечает она.

Он благодарит и улыбается. Аля улыбается в ответ и вдруг, набравшись смелости, говорит:

— Мне очень нравится Темза. А вам?

Говорит это, конечно же, по-английски. Парень удивленно улыбается и отвечает:

— Да, мне тоже. Вы, наверное, не здешняя? Не из Уэльса ли приехали?

— О, нет, — она зарделась, — впервые в Лондоне. Я... с Украины.

Он удивляется еще больше.

Аля молчит. Ей нравится этот парень, и она не знает, как с ним разговаривать.

— Но вы очень хорошо говорите по-английски. Наверное, вы часто бываете в Англии, мисс...?

— Алевтина!

Он улыбается и говорит:

— Меня зовут Джеймс, Джеймс Уотсон. Может, пройдемся?

Аля соглашается, и они медленно идут по улице.

— Я впервые в Британии. Просто я учусь на переводчицу, и мне удалось приехать сюда на работу.

— А вы бы не хотели остаться?

— Конечно!

Они еще немного поговорили и попрощались, договорившись встретиться завтра.

Три недели пролетели как три дня. В аэропорту Джеймс, который оказался довольно известным бизнесменом, еще раз предложил Але остаться. Он пообещал помочь ей с работой, но Аля

том восхищается и быстро продолжает: о книгах, музеях, улицах, звуках и о Джеймсе. Голос ее стихает, она мечтательно перебирает лепестки памяти.

— Ты что, влюбилась в него?

— Нет, мы просто стали друзьями.

Я улыбаюсь. Что ж, уже время. Але уже не шестнадцать лет, ей — двадцать... Почти двадцать один. Из-за меня и учебы она совсем забыла о любви, о своей собственной жизни. Может, в этот раз ей повезет?

Со временем я узнал об акциях, которыми занимается моя названная сестричка. Она основала организацию, заботится о правах слепых. Нашла несколько спонсоров, и за короткий срок организация стала достаточно известной. Какая же Аля молодец!

Молюсь об исцелении, а затем мысли мои несутся к Але, и я горячо молюсь о ней.

Джеймс постоянно звонил и присылал сообщения по электронной почте. Дважды приезжал. Их дружба становилась все более глубокой, он восхищался всем, что окружало Алю, и не мог представить жизни без этой солнечной девушки.

Когда Аля закончила институт, друг Джеймса предложил ей работу в Лондоне. Девушка долго думала, потом согласилась. Еще через полгода она вышла замуж за Джеймса и стала директором организации «Глаза мира», которая заботилась о слепых.

А потом она договорилась о сложной операции на моих глазах...

Господи, неужели это ответ на мои молитвы? Неужели я увижу Алю?

Под ногами будут журчать ручейки... Их будет много, я сойду с теплого камня и стану в ручеек.

— Мы уже приехали, Игорь. Господи, помоги, да будет на все воля Твоя...

После операции я первым увидел Алю. Она была в светлой одежде, и глаза ее солнечно блестели слезинками радости.

— Аля!

Она бросилась в мои объятия. Спасибо, спасибо, Боже! — только и могла воскликнуть.

... Великий Бог, теперь я понимаю Твой замысел. Я молился, чтобы Ты возвратил мне зрение, а Ты вместо этого дал мне Алю. Я молился, чтобы Ты исцелил меня, а Ты дал Але силы пожертвовать своими интересами ради меня. Я молился, чтобы Ты помог ей, а Ты сделал ее богатой, счастливой, сильной, осуществил ее мечту, подарил ей мужа. Ты исцелил меня, научил рисовать, научил жить. Господи, благодарю Тебя за все и прежде всего за мою названную сестричку Алю. Она — настоящий дар от Бога в моей жизни.

Посмотрите на птиц

Житель неба попал в подземелье.
Но как быстро освоился он,
И справляет уже новоселье
В резком свете высотных колонн.

А в метро сантиментов не любят,
Не прервался поток ни на миг.
Не до птиц суевающимся людям,
И ему — воробью — не до них.

Не до них. Он сейчас озабочен —
Пусть грохочут себе поезда —
Завершить к наступлению ночи
Непрерывно устройство гнезда.

Деловит и на редкость беспечен,
Он, попавший в такой переплет,
Не грустит, а летает, щебечет
И — представь — даже песни поет!

В. Сидоров

была влюблена в Англию, мечтала о путешествии в Лондон.

Аля действительно была счастлива. Путешествие в столицу Англии, ее давняя розовая мечта, осуществилась. Вот она стоит и смотрит на Темзу, что катит свои темные волны куда-то за горизонт. Стоит в сердце Великобритании. Сердце Али неистово забилось. Она с наслаждением глотает влажный воздух. Ей все здесь нравится: улицы, парки, небо, туманы, Темза, прохождение.

А сегодня с Алей случилась неожиданное. Она как раз смотрела на реку и вдруг услышала мужской голос:

— Excuse me, miss. What time is it?

отказалась. Тогда он еще раз обещал позвонить по телефону и долго смотрел на ее самолет...

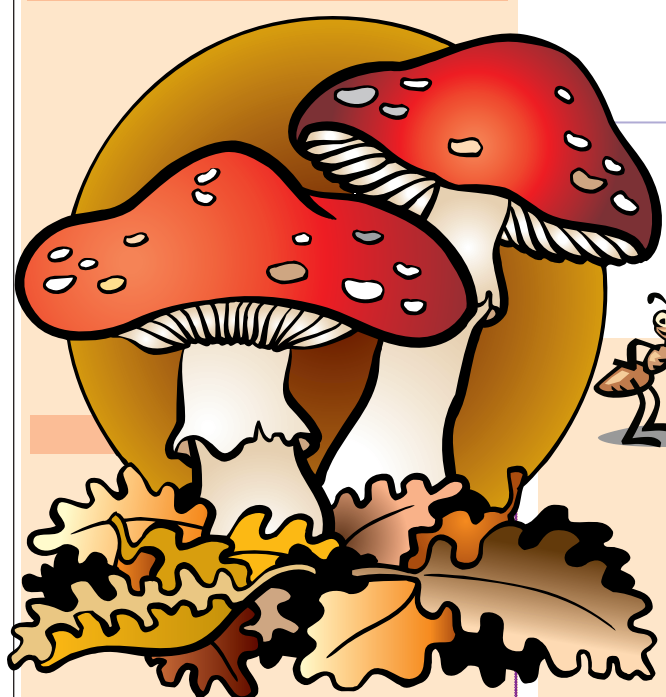
Аля возвратилась счастливой, цветущей как роза. От нее исходит розовое благоухание, особенно от волос и ладоней. Господи, почему я не могу ее увидеть? Почему только ощущаю?

— Ты не грусти, братишка, — говорит она, обнимая меня. Я уже решила. Вот окончу институт, поеду в Англию и заберу тебя с собой! Ты ощутишь туман и ветер, услышишь английские песни, стихи, слова... Хочешь?

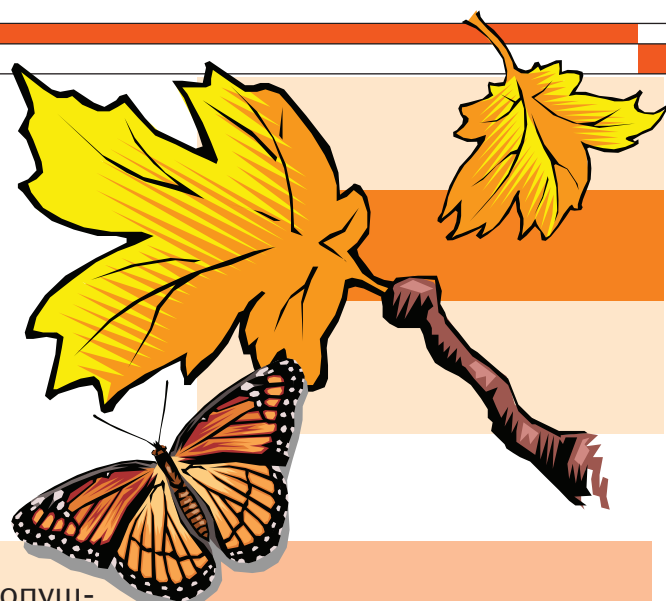
— Я не знаю. Расскажи мне обо всем.

Она медленно рассказывает, по-

На опушке ЛЕСНОЙ

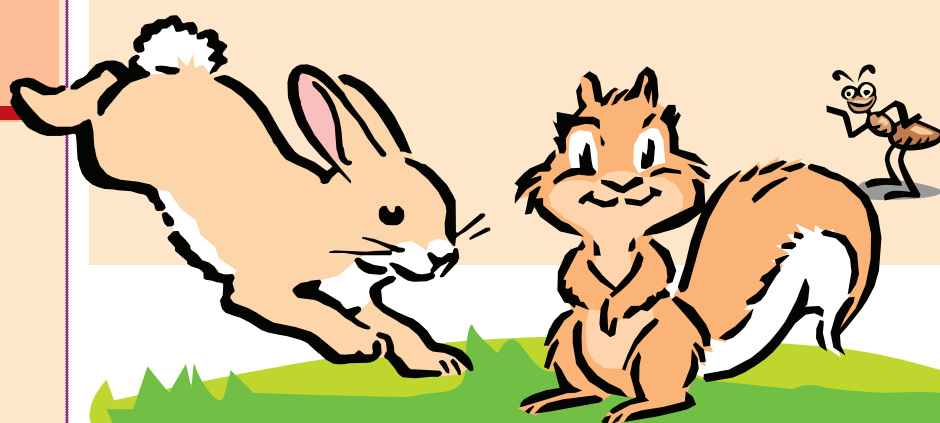
Что можно увидеть на лесной опушке? Кажется, на этот вопрос очень легко ответить: траву, кусты, цветы, грибы, деревья вокруг опушки, тоненькую нить паутинки, шумную птичью стайку. А еще можно, если посчастливится, встретить зайчишку или ежа. И, конечно же, множество насекомых: комаров, паучков, муравьев, бабочек и других жучков.

Но если хорошенько присмотреться, можно увидеть еще кое-что!

А еще на лесной опушке можно получить полезный урок!

Мухомор, мухомор,
Как красив твой убор!
На виду ты стоишь
И несчастьем грозишь.
Ты в себе носишь яд,
Даже встрече не рад,
Мухомор, я с тобой
На полянке лесной.
Так бывает у нас:
К ближним носим подчас
На словах лишь елей,
А в душе - фарисей*.
Я молю, Боже мой,
На поляне земной
Пусть не встретит Твой взор
И во мне мухомор!

*Фарисеи – особая группа людей времен жизни Иисуса на Земле. Фарисеи гордились своими добрыми делами, которые творили с целью возвыситься над остальными людьми.

На опушке лесной
Сеет дождик грибной
В каждой капельке Божью заботу,
О грибах и цветах,
О траве и кустах,
О сосновых иголках без счету.
Если поит Он дождиком
Поле и лес,
Греет землю для них и питает,
То не больше ли шлет Он
Подарков с небес
Нам, кого Он детьми называет!

Головоломки

Щоб вставити слова, яких не вистачає, обведи слово «БУРЯ» стільки разів, скільки воно зустрічається у квадратику. 3 букв, які залишилися, склади слова і встав їх у речення.

Б	У	Р	Я	І
Я	Р	У	Б	С
Б	У	С	А	Я
У	Х	Р	И	Р
Р	С	Т	А	У
Я	Я	Р	У	Б

Одного разу Ісус зі Своїми учнями вирушив у подорож на човні. Коли вони відпливли далеко від берега, _____.

Щоб продовжити речення, обведи букви, позначені , встав їх у проміжки та прочитай речення.

 З	 Р	 Н	 О	 С	 К
 Н	 А	 Я	 В	 Л	 Г
 А	 Д	 О	 Л	 Я	 С
 М	 Е	 Я	 Б	 Р	 Ч
 У	 К	 С	 І	 Р	 Я

початок у №8

Не поспішай відправляти Бога в музей

Третій розділ книги пророка Даниїла – прообраз подій, які повторяться наприкінці історії нашої Землі. Книга Об'явлення вказує, що знову буде видано указ поклонитися, але вже не золотому бовванові, а образу звіра. І поклонитися майже увесь світ... Але будуть деякі, у великій меншості, які залишаться вірними Богові й не поклоняться. Останнє слово тоді буде за Богом.

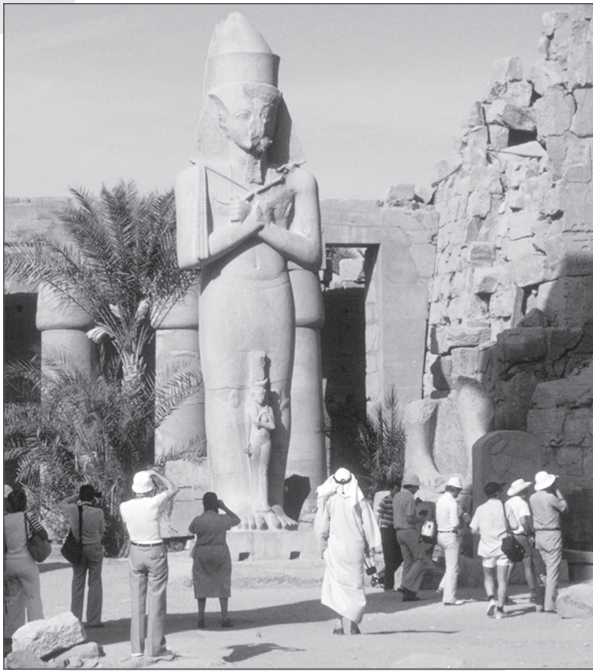
Навуходоносор, побоюючись втручання Бога цих трьох євреїв, наказує розпалити піч усередині сильніше (див. в. 19).

– І хто той Бог, «що врятує вас від моїх рук?» – гордовито вигукнув цар (в. 15).

Цікаво, а де ж у цей час був Даниїл? Даниїл, староста їхньої групи, можна навіть сказати пастор їхньої маленької церкви, що дотепер поділяв з ними і радість, і горе, у цей драматичний момент був відсутній...

Це також багатозначний факт. Нам іноді здається, що Бог чує тільки молитву пресвітера, пастора, священнослужителя. Але це не так. Бог є Богом всіх людей і чує молитву кожного, навіть найпростішого й найскромнішого з них. Він однаково любить всіх і однаково чує всіх. Коли відсутній наставник, з'являється Вищий Наставник, сильний врятувати й від вогню, і у вогні.

Навуходоносор, ставши очевидцем грандіозного прояву Божої всемогутності, отямившись і набувши вигляду людини, знову одержує від

Даниїла титул царя. З 24 тексту він знову іменується як цар Навуходоносор, а не проста істота Навуходоносор.

Основою правління Божого є любов і воля. Основою царства сил зла – неправда й насильство. На початку розділу цар Навуходоносор запропонував своїм підданам неправду в образі боввана, майже такого ж, як уві сні, але з «невеликими» змінами. А наприкінці розділу він вдається до насильства: «А тепер від мене видається наказ, що кожен з народу, люду та язика, який скаже що згідливе на Бога Шадрха, Мешаха та Авед-

Него, буде почетвертований, а дім його обернений буде на сміття» (в.29)...

Небесний Бог ніколи не діє у такий спосіб! Право вибору поклоніння й служіння Йому Він залишає за кожною людиною особисто.

Бог не тільки знає майбутнє, Він не тільки відкриває майбутнє, Він спасає.

І якщо головним дієсловом у першому розділі було дієслово *дати*, то в третьому розділі – це дієслово *спасати*. У Бога одна ціль: спасати, спасати, спасати!

Молоді люди! Ви спокушувані більше, ніж люди іншого віку, відмовитися від релігії, відправити Бога в музей. Вам здається, що ви цілком можете впоратися й без Нього. Даниїл у третьому розділі своєї книги говорить: Не поспішайте відправляти Бога в музей, Він може знадобитися. Тільки Він знає ваше майбутнє, тільки Він відкриває його, і тільки Він спасає, як ніхто інший. Як би далеко ви не пішли від Бога, у Нього немає бажання знищити вас, а тільки спасати, спасати, спасати!

Хто з вас хоче відправити такого Бога в музей?

Сьогодні велика кількість людей поклоняється сучасним бовванам матеріалізму, влади, честюлюбства. Даниїл у третьому розділі закликає: Не поклоняйтеся бовванам! Не відправляйте Бога в музей, тому що Він живий, щоб спасати.

Пісок і рука

Тринадцятилітній Юрко прогулювався з мамою пляжем. Раптом спитав її:

– Мамо, як уберегти приятеля, якого дуже любиш?

Мама подумала трохи, потім, нахилившись, набрала в жмені піску. Одну руку стиснула в кулак, і пісок

почав висипатися поміж пальців. Чим більше стискала кулак, тим більше пісок висипався.

Другу руку, натомість, тримала відкритою, і пісок залишився в ній.

Хлопець зі здивуванням спостерігав, а потім радісно вигукнув:

– Розумію!

Наш путівник

Життя християнина – подорож у небесний Ханаан. Рік за роком, день за днем ми рухаємося в напрямку до вічності.

На нашому шляху ми часто зустрічаємося з труднощами. Знаючи це, Господь дав християнину надійного Путівника – Духа Святого, про Якого сказав: «Коли ж прийде Він, Дух істини, то наставить вас на всяку істину» (Івана 16:13). Христос називає Духа Святого Утішителем, тому що

всі християни мають потребу в розраді.

У нашій подорожі іноді маленькі пагорби здаються нам високими, – горами, що неможливо перейти, а незначні переживання – нескінченним горем. Дух Святий допомагає нам бачити все у правильному світлі й дає сили виходити з важких ситуацій переможцями. Він знає наші можливості і тому закликає звертатися в молитвах до джерела сили – Бога.

Едем

Хвалу Творцу поют мои уста

За шум дождя и облаков движение,

За совершенство хрупкого цветка

И за закон земного притяжения.

Бог, не уставший от творенья,

В субботу, день седьмой, почил.

Нам день сей дан был для общенья –

Господь его благословил.

Бог создал все: и небеса, и землю,

И куст ириса, незабудки цвет.

И небо не давало дождь на землю,

Поля росой орошались много лет.

Он создал из земли Адама

И духа жизни дал ему,

И ангелы запели: «Слава!

Хвала Создателю-Творцу!»

Бог создал сад: в нем птицы пели,

Ручей там тек с живительной водой.

Там капельки росы в траве блестили,

Туда Он человека поселил – ему во благо

Сам Бог взрастил в раю все дерева.

Плоды их были сочны и вкусны,

Среди же сада – самых важных – два,

Они даны как тест, что Богу мы верны.

То древо жизни нам дано во благо,

Плоды его приятны, жизнь дают,

Второе же – подобно знаку,

В нем вся закона отражалась суть.

Хранителем Едема был Адам,

И это была миссия святая –

Он должен был работать там,

Птиц и животных нежно опекая.

И заповедал Бог Адаму:

От дерева познания – не ешь,

Иначе потеряешь жизни право,

И смертью ты тогда умрешь.

Бог мысли знает человека

И сердца грусть, печаль, тоску –

И стало истиной навеки:

Нехорошо быть человеку одному.

Господь привел к нему животных,

Чтоб он нарек им имена,

Но не нашлось ему подобных,

Чтобы была ему жена.

Господь, наведши крепкий сон,

Взял кость от сердца, из груди Адама,

Чтобы, любя, хранил ее притом,

Словами доброты ей нежно угождая.

Господь привел жену к Адаму –

То первый брак был на Земле.

И ангелы воспели Богу славу

За жизни дар тебе и мне!

Олена Біленко,
м. Обухів

Прости

Прости меня за день вчерашний
И за сегодняшний прости.
За то, что я споткнулся и завтра,
Идя по Твоему пути.
Нет, не люблю я спотыкаться –
Привычка это не моя,
Но кто-то любит улыбаться,
Когда лежу, упавши, я.
И тяжесть мне кладет на спину
Тяжелый, непосильный груз,
Тоску о прошлом, ностальгию,
Печаль, непрошенную грусть.
Пропал бы, суетой плененный,
Но, к счастью, есть на свете Тот,
Кто ношу нес потяжелее
И любит нас Он ни за что.
Свое плечо мне подставляет,
Жестоко рваное крестом,
И мою тяжесть разделяет
Совместно с Духом и Отцом.
Прости, Господь, что спотыкаюсь,
Подняться иногда боюсь.
На два колена пусть хромаю,
Но все-таки к Тебе стремлюсь.

Віктор Буткевич,
с. Берестя
Рівненської обл.

МУДРІ ДУМКИ

• Не растравляй раны ближнего; страждущему предлагай бальзам... Копая другому яму, сам в нее попадешь.

К. Прутков

• Мы на многое не отваживаемся не потому, что оно трудно; оно трудно именно потому, что мы на него не отваживаемся.

Сенека Старший

• Я часто раскаивался в том, что говорил, но редко сожалел о том, что молчал.

Фома Аквинский

• Трусость – мать жестокости.

М. Монтень

ІДЕ ДОЩ...

Віктор Яшук м. Вінниця

Коли Адам і Єва побачили вперше зів'ялі квіти – вони плакали...
Можливо... – це був перший дощ на землі! Хоча – ні, не перший...

Дощі бувають різні... Пролівні, сліпі, сильні, дрібні, у вигляді грози із блискавкою, із градом і просто мрячать, холодні – з мокрим снігом і теплі – літні. Вони – різні! Але є дощі в серці людини й з очей...

Коли корів або свиней ведуть на бойню, вони верещать, мукають – ніхто не хоче помирати!..

Одні вівці – плачуть! Це гідний прообраз жертви Ісуса Христа!..

Перша ягничка на жертвнику теж плакала... і сльозинки крапля за краплею стікали на вже опоганену гріхом землю. Потім крапля за краплею стікала кров...

Адам і Єва не могли дивитися на це видовище, але й не дивитися не могли! Господь у словах і в думках пояснював все, що відбувається... Прийде Ісус – Агнець Божий – і Його сльози будуть падати на цю землю! Його кров проллється для її очищення!..

Як боляче, невимовно боляче знати й думати про це! Адам і Єва теж плакали й ридали, вони розуміли: «Це – за мене!»

Ісус був найвеселішою й найжиттєрадіснішою особистістю у всьому Всесвіті, а не лише нашої планети, але в той же час Він – Муж скорботи! Скільки сліз Він пролив за час земного життя! Про скількох Він плакав і ридав!..

А чи порадував Його хтось до сліз на очах – не знаю... Але засмучували – точно! Якщо зібрати всі Його сльози – вийшов би дощ? Може й ні, але знаю, що якщо зібрати воедино всі сльози Отця, і Сина, і Духа Святого, то всі дощі світу всіх часів – жалюгідне відбиття болю й уболівань нашого Творця! Його серце незрівнянно вразливіше й співчутливіше, ніж може уявити собі людина! Бог

одночасно думає про кожну людину й плаче з ридючими, і радіє з тими, хто радіє! І скільки скорботи на землі – стільки в геометричній прогресії й сліз, і скорботи, і горя, і болю, і жалю в нашого чудового, величного Бога!!!

Якщо Адам і Єва, які вже зачерствіли від гріхопадіння, мали настільки ніжне й чутливе (не чуттєве!) серце, то наскільки більше над усім плаче Бог! Адже Його серце ніколи не черствіє й над усім Він плаче, не наче вперше при зустрічі! Чи розумієш ти це? Так, і я також не розумію, але сльози течуть...

Найменше порушення гармонії у всесвіті – це удар у Його досконалий слух! Ні, Його терпіння не випробується – Він занадто довготерпеливий! Але сльози ллються з Його очей, а від гріхів і кров із серця і ран на ру-

ках та ногах!

Може, хтось скаже, що в Бога немає ні крові, не сліз. Можливо, й так...

Але ж я знаю, що Він плаче, і океану не вмістити всіх Його сліз, пролитих за мене – Юду! І Христос дійсно плаче людськими сльозами в нашій плоті, вознесений на Небеса!

Розповім про величезне відкриття під час читання книги: «Юдейські стародавності» Йосипа Флавія, с. 136.

Він, описуючи одяг первосвященника за часів Мойсея наводить опис квітки. Думаю, ти пам'ятаєш, Хто давав рекомендації щодо кожної деталі у скінні й особливо щодо одягу первосвященника і його служіння...

«...Інше півколо, і до того ж такої правильної форми, що його можна прийняти за виточене, по ньому тягнуться ті складки квітки, які я порівняв зі складками граната. Вони схожі на колючки терну й кінчаються тонкими, украй гострими голками. Під цим покривом розміщений плід, що займає весь простір усередині чашечки й схожий на насіння рослини siderites, що має квітку, подібну до маку. На цю, описану мною квітку, схожий металевий віночок на шапці первосвященника, принаймні у задній його частині, від тім'я до обох скронь...»

Чи говорить це про терновий вінець, одягнений для сміху на голову Христа й на кров, що виступила краплями, як зерна граната? Можливо й так! Але для мене це символ вічного болю й скорботи, що наш Небесний Первосвященик несе за нас, доки служить у Небесному Святилищі!

Які гострі ці шипи! І як боляче вони впираються! Але не болючіше, ніж наш гріх!

І дощ знову йде...

Рецепти

ЦУКЕРКИ ФІНІКОВІ

Склад: фініки – 300 г, арахіс – 100 г, сік з половини лимона, печиво крекер – 150 г, ізюм – 20 шт., кокосова стружка – 20 г, мигдаль – 100 г.

Фініки очистити від кісточок, промити, арахіс підсмажити.

Усі продукти, крім ізюму й мигдалю, пропустити через м'ясорубку, змішати. Сформувати цукерки, всередину покласти 2 ізіюминки й цільний мигдаль, зверху посипати кокосовою стружкою. Розкласти в коробки, поставити в холодильник.

БАНАНОВО-ГОРІХОВЕ МОЛОКО

Склад: 1,5 склянки води, 3/4 склянки підсушених мигдальних горіхів, 1 столова ложка меду, 1 банан, 1/4 чайної ложки солі.

Помістити в блендер, збивати на високій швидкості 1-2 хв. Додати дві з половиною склянки води, збити

ще раз. Подати до столу.

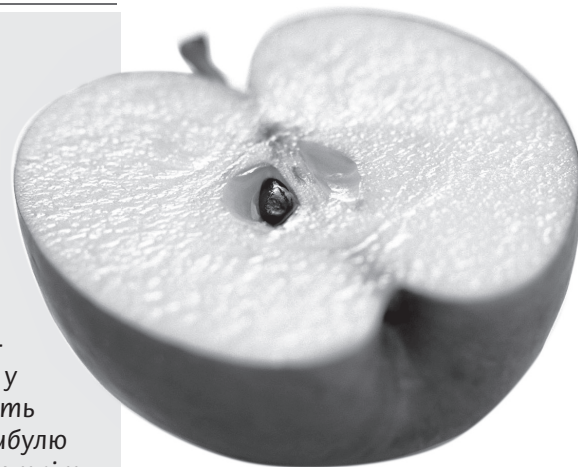
ЯБЛУКА З ХРІНОМ

Склад: 200 г кисло-солодких яблук, 200 г буряка, невелика цибулина, корінець хрону, півсклянки сметани, лимонний сік, сіль, цукор.

Буряк, не обчищаючи, зварити або спечити у фользі, остудити, натріть на великій тертці. Цибулю дрібно поріжте, хрін натріть. Яблука очистити від шкірки й серцевини, поріжте на кубики, збризніть лимонним соком, перемішайте з іншими компонентами салату. Посоліть, заправте сметаною.

САЛАТ МОРКВЯНИЙ З ІЗЮМОМ

Склад: 2 склянки натертої морк-

ви, 1/4 склянки ізюму, 1/8 склянки мигдальних горіхів, подрібнених, 2 чайні ложки меду, 2 столові ложки сметани, сіль за смаком.

З'єднати всі продукти. Добре перемішати. Подати до столу.

Якому Богові поклонятися?

Одного разу маленький хлопчик із тривогою спостерігав, як кішка гралася з мишкою, нарешті убила її і потім з'їла. Навчений своїми батьками про те, що все створив Бог, після цього випадку хлопчик вирішив побільше розпитати про життя.

І в слушний момент він запитав у батька:

- Усе створив Бог?
- Так, синку, усе створив Бог!
- Він створив і птахів, і бджіл?
- Звичайно, синку.
- І маленьку мишку Він створив?
- Звичайно, мій хлопчику.

Після досить тривалої паузи хлопчик вигукнув, здивовано піднявши брови: «Добре, а навіщо ж тоді Бог створив кішку?»

Багато людей вважає неможливим вірити в Бога навіть через проблеми, подібні до кішки й мишки, не говорячи вже про людину й сучасну війну. Інші ж люди вважають абсолютно нормальним мати просту глибоку віру в Бога, незважаючи на досить довгий і неприємний перелік розбратів, зіткнень і явних протиріч. Корисно згадати, що всі мислячі люди трохи сумнівалися в існуванні Бога або в Його відсутності. Ми думаємо, що не було такого атеїста, який би частенько не сумнівався у власному невір'ї. Нехай не думають віруючі, що невіруючий не бореться зі своїм невір'ям. Янг писав: «Вночі безбожник наполовину вірить у Бога». Але питання, яке ми ставимо тут з усією серйозністю, таке: якому Богові може поклонятися розумна сучасна людина? Людина створена із глибоко вкоріненим інстинктом поклонятися якійсь розумній силі, що перевершує її саму і всіх людей. Кому ж вона буде поклонятися? У працях ученого П'єра Леконта Дью Нуї є наступне: «Людина визнала б найсуворішу дисципліну, якби вона була переконана в тому, що між наукою й релігією немає протиріч, і якби її думки й розум не вступали в протиріччя з почуттями й інтуїцією» («Тайм», 24 лютого 1947 р.). Це доводить, що розумна людина прагне до Бога або до чогось певного, у що можна вірити й що можна здійснити. Ми не можемо цілком поділяти впевненість нашого французького друга в тому, що людина корилася б Богові, якби не було протиріччя між вірою в Нього й деякими науковими доктринами. Ми знаємо, що завжди були мільйони

віруючих, які не виконували волі Божої. «І біси вірують і тремтять» (Якова 2:19). Вони не погоджуються з дисципліною поведінки. Не можна відкидати ту просту істину, що більша частина сучасного християнського світу шукає релігійного досвіду в екстазі й почуттях, які відірвані від вимог дисципліни й підпорядкування законам Бога. Як говорить учений Дью Нуї, сьогодні розумна людина вимагає досвідів з доказами. Воістину й ми так думаємо. Зараз багато так званих вір, які не мають обґрунтування, чим і викликають всюди багато зніяковілості. Для тих, хто шукає істину, написані такі слова: «Щоб тобі завідомити правду» (Прип. 22:21). Ми думаємо, що для сучасної мислячої людини, для її істинного поклоніння Бог має володіти п'ятьма якостями, або властивостями. «Один раз Бог сказав, а двічі я чув,— що сила — у Бога» (Псал. 62:12).

Можна з упевненістю сказати, що кожна людина спостерігала прояв цієї сили тисячу разів за різних обставин. Сила зустрічається всюди. Подивіться на вогняну кулю сонця, що заходить, як воно сідає за пагорб або за гірський хребет, зникає на далекому обрії пшеничного лану, спускається на тому боці рівнини чи

пустелі або тихо поринає у велике море.

Сонце, ця гігантська атомна електростанція, є центром, навколо якого обертається Земля на відстані близько 145 млн. км. Ми рухаємося цією гігантською сонячною трасою зі швидкістю понад 1600 км на хвилину. Люди говорять про політ літаків зі швидкістю понад 1000 км на годину, швидші від швидкості звуку. Простий факт — всі ми летимо зі швидкістю, яка майже в 70 разів більша по нашому шляху навколо Сонця.

Що ж тримає нашу планету, яка рухається зі швидкістю понад 1600 км на хвилину навколо Сонця? Чому вона не направляється в космос, де можливі зіткнення й забуття? Відповідь звучить так: її тримає сила. Візьміть шматок мотузки й прив'яжіть до неї котушку. Тримавши за кінець мотузки, крутіть її навколо своєї голови. Потім опустіть мотузку. Чи буде котушка крутитися навколо вас? Кожна дитина на своєму досвіді знає, що котушка направиться у відомому тільки їй напрямку, і щастя, якщо не буде розбите вікно або не трапиться іншого лиха.

Яку ж мотузку потрібно було б взяти, щоб утримати Землю на її шляху навколо Сонця? «Сила тяжіння між Землею й Сонцем досягає разючої напруги — понад 3600000 мільйонів мільйонів тонн. Ця сила зламала б сталевий стрижень діаметром понад 4500 км, ця сила не відома як передається порівняно порожнім космосом» (Чарльз А. Янг. Підручник з астрономії, с. 199). Цей трос діаметром 4500 км мав би довжину понад 145 млн км, щоб підтримати Землю в її мовчазному русі, у якому вона проходить понад 1 млрд. 120 млн. км щодня. Люди назвали «цей невидимий трос» силою тяжіння. Він має достатню міцність для утримання великої планети на її шляху, і, незважаючи на це, маленький горобчик зі щибетом може летіти крізь нього з неймовірною легкістю. Дійсно, у той час як Сонце поширює на Землю цю величезну силу, люди, предмети й усе інше не зриваються із Землі, а навпаки — все це утримується на Землі під дією такої ж сили, яка здійснює свій вплив у інший спосіб, — вірте чи не вірте. Це може звучати як два у два — чотири, але так діє сила, яка контролює Всесвіт.

Дождь

Я дождь люблю спокойный, чистый,
Когда он, свежестью дыша,
Шуршит по яблоневым листьям.
Шумит по крыше шалаша.

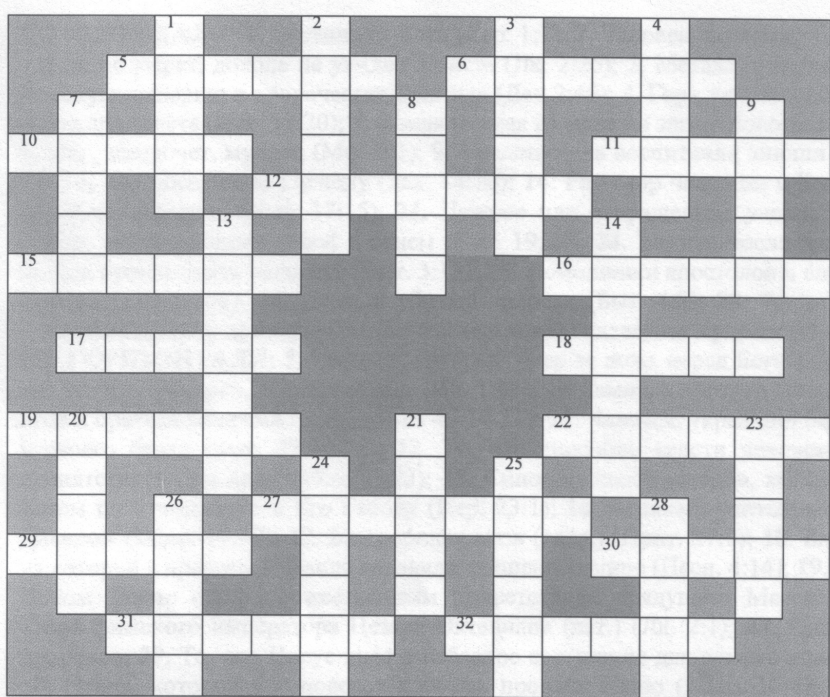
Когда не слышно грома треска
И блеска молний не видать,
Когда в полях и перелесках
И в сердце - тишь и благодать.

Когда под хмурью небосвода,
О чем неведомо скорбя,
Как бы задумавшись, природа
Молчит и слушает себя...

В.С.

Кросворд

ПО ВЕРТИКАЛИ: 1. Вестник от Бога (Евр. 1:7); 2. Человек, которому было предсказано, что он не умрет, доколе не увидит Христа (Луки 2:26); 3. Металл, который символизирует Римскую империю в пророчестве Даниила (Дан.2:40); 4. Гора, на которой Бог дал Моисею скрижали завета (Исх. 19:20); 7. Самая мелкая из монет в эпоху Нового Завета (Марка 12:42); 8. Маг, звездочет, мудрец (Матф. 2:1); 9. Средство для воспитания юноши (Прит. 23:13,14); 13. То, что посвящено Господу (Зах. 14:20); 14. Разговор человека с Богом (Матф. 6:9-13); 20. Жена Авраама (Быт. 17:15); 21. Ложное или извращенное учение (Деян. 5:17); 23. Город, уничтоженный серой и огнем (Быт. 19:24); 24. То, что после грехопадения земля начала произращать человеку (Быт. 3:18); 25. Помощники апостолов и епископов в ранней Церкви (1Тим. 3:8); 26. Первый убитый человек (Быт. 4:8); 28. То, к чему, по мнению Соломона, должен прислушиваться человек, чтобы сделаться мудрым (Прит. 19:20).

ПО ГОРИЗОНТАЛИ: 5. Человек, который умер за ложь перед Богом (Деян. 5:1-5); 6. То же, что и «Христос»,

«Помазанный» (Иоан. 1:41); 10. Земля, в которой Иосиф поселил своего отца и братьев во время голода (Быт. 45:10-11); 11. Человек, укравший благословение отца у своего брата (Быт. 27:30-35); 12. То, что способно ввести человека в грех и стать препятствием для веры (1Кор. 1:23); 15. Синоним слова «стадо», которое употребляет Бог по отношению к Его народу (Иерем. 23:1); 16. Великан, убитый молодым пастухом Давидом (1Цар. 17:49); 17. Благовонная мазь (слав.) (Прит. 27:9); 18. Благовонная смола, из которой в древнем Израиле готовили священное миро (П. Пес. 4:14); 19. Слово, которое в Новом Завете стало торжественным приветствием грядущего Мессии (Матф. 21:9); 22. Титул римского императора Цезаря Октавиана (лат.) (Луки 2:1); 27. Один из библейских пророков; 29. То, что Иисус внес в небесное святилище для нашего спасения (Евр. 9:12); 30. Птица, которой Бог повелел кормить пророка Илию (3Цар. 17:4); 31. То же, что и «Смерть», «Разложение» (слав.) (Деян. 2:27); 32. Человек, которому Бог впервые открылся с именем «Господь» (Иегова) (Исх. 3:14; 6:2-31).

Що таке життя? Хто створив його? Де його першопричина? Можливо, ти, земле, даєш життя? А можливо, ти, море синє, що прийняло у свої обійми стільки життів? А можливо, гори, що піднімають свої величні вершини, здатні дати життя? Але відповіді немає! Вся природа мовчить. То звідки ж життя? І що це таке, маючи яке ми рухаємося, а втративши, зникаємо?

Слово «життя» у Святому Письмі, починаючи з Буття закінчуючи Об'явленням, зустрічається понад 380 разів. Але в плінні всієї історії людства ми чуємо переконливий заклик Творця Всесвіту: «Я даю життя. Я пропоную, рекомендую, раджу – обери життя!» Отже, це дарунок, подарунок Божий, а якщо це подарунок – бережи його, міцно тримай і дякуй, щоб ніхто не викрав. А викрасти його може диявол, тому що він прийшов, щоб украсти, убити й погубити.

Життя – це таємниця, і розгадати її непросто. Тут нам на допомогу, як і завжди, приходять Спаситель життя – Ісус Христос. Життя Ісуса, Його втілення, піднесення й воскресіння – велика таємниця, яку Він Сам розкриває для нас, будучи проповідуваний у народах, показаний ангелам, виправданий в Дусі. І ще Христос прийнятий вірою у світі. Друзі, скажіть, повірили ви Ісусу Христу від усього серця? Якщо так – то живі будете, якщо ні – то загинете. Але Господь бажає, щоб ми жили вічно, завжди. І Біблія однозначно підтверджує це. Однак в усі століття людство розгадує таємницю життя. Мудреці стародавності: Сократ, Платон, Аристотель; середніх віків: Ньютон, Коперник; останнього часу: Пирогов, Павлов, Ейнштейн – всі вони шукали визначення поняття життя. Французький математик і філософ, що знає напам'ять всю

Біблію — Блез Паскаль, залишив чудовий запис: «Тема вічного життя не тільки важлива, але й безсмертна тема, й хто зневажливо ставиться до неї, не вивчає, не осягає, є людиною нерозумною, тупою і вкрай байдужою».

Господь сказав, що років життя людини сімдесят і при більшій міцності вісімдесят. Чому ж людина засмучується через обмаль років життя? Тому що за такий короткий час не досягає того, що хотіла б, не здобуває цінності, які б хотіла передати спадкоємцям, не побудувала свій будинок на скелі. А все це відбулося тому, що не знала Христа як фундамент свого життя.

Ми часто чуємо, що життя — краса. Якщо це так, то милуйся ним, захоплюйся, дивуйся й відображай цю красу у своєму житті. І знову ж ми бачимо, що щира краса життя — у Христі. Коли запитали відомого реформатора Вільяма Міллера, у чому полягає зміст служіння Богові, той відповів, що не тільки в проповіді, але й у предметній доброчинності.

Життя – це боротьба, що передбачає кінцеву перемогу. А для цього потрібна максимальна напруга сили волі й розуму. Згадаємо відомі імена біблійних героїв: Давида, Гедеона, Іллі. І в нас із вами є місце для подвигів, нехай не таких вагомих, як у вищезгаданих героїв. Але подвиг нашого Спасителя незрівнянний, тому що це був подвиг заради нашого спасіння. Невипадково написано так багато музичних шедеврів, літературних праць, натхнених поем про подвиг Христа, адже подвиг цей буде осягатися у вічності.

Однак Біблія залишила нам часом не дуже втішливий афоризм про життя. Яків пише, що життя – це пар, що є на малий час. Еклезіяст пише, що життя – це суєта суєт. Тільки Христос переміг тлінність, швидкоплинність і суєту життя. З тих пір ми маємо підставу мислити про те, що чисто, що чесно, що справедливо, що чеснота й похвала, тому що справжнє життя – це мир з Богом.

Нам пишуть

Дорога редакціє!

До нас за ґрати, слава Богу, потрапляють гарні високоморальні газети для читання, але «Вічний Скарб» мені особливо до душі, бо в цій газеті я бачу силу Ісуса, Його чудову руку допомоги та любові до грішника. Я саме і є той грішник, що потребує Його прощення та ласки.

Дякуючи Богові за те, що Він є, що Він віддав Сина Свого заради нашого спасіння, я мимоволі складаю вірші та пісні на честь Його Імені. І хоча вони слабкі граматично, але сказане продиктоване щирим серцем.

Ми прийдемо до Бога з тобою, Він дасть нам щирі Пасху та любов, І будемо жити ми з Його сім'єю, І будемо поклонятись Йому знов. Я хочу, щоб на світі всі спаслися, Бажання щоб всі мали не грішити, Тож поки час, мій друже, поклонися І в серце Господа прийняти поспіши.

Олексій Іванов,
м. Львів РВК-30

Сердце у креста

У креста положу мое сердце, как розу,
У креста на Голгофе, в самом центре Земли,
Где к печальной горе прикасаются звезды,
Где струятся из ран алой крови струи.
Что еще я могу принести Тебе, Боже?
Затаили свой ход мироздания часы.
У креста положу мое сердце, как розу,
Мое сердце в слезах, словно в каплях росы.
Разошлася толпа. С горькой пылью дорожной
Кровь смешалась Твоя, унесли Тебя в гроб.
У креста положу мое сердце, как розу,
Где слились в одно миллиарды дорог.
Не затопчет толпа этот дар драгоценный,
Не заденет крылом, налетев, воронье.
У подножья креста, в самом центре Вселенной
Будет сердце лежать у распятия мое.

В.С., с. Хмелище Житомирської обл.

Подаруйте бібліотеці незрячих книжку

Шановні добродії!

Усіх, не байдужих до проблем інвалідів, просимо подарувати бодай одну книжку з числа підручників чи довідників для учнів старших класів та студентів вищих навчальних закладів з метою поповнення фонду спеціалізованої бібліотеки для людей з вадами зору у Львові.

Телефон гарячої лінії:
(0322) 72-77-66,
м. Львів,
вул. Січових стрільців, 5.

Дивіться телепрограми
християнських телестудій на
спутникових каналах:

Hope Channel Europe

щодня	8.00 рос. мовою
	8:30 укр. мовою
	9:00 рос. мовою
	9:30 укр. мовою
понеділок	19:00 рос. мовою
	19:30 укр. мовою
четвер	19:00 рос. мовою
	19:30 укр. мовою
субота	19:00 рос. мовою
	19:30 укр. мовою

Hope Channel Europe

3 січня 2008 щотижня

нова програма

«В пошуках істини»

(Суботня школа)

четвер	19:00 рос. мовою
	19:30 укр. мовою
субота	8.00 рос мовою
	8:30 укр. мовою

на каналі CNL

вівторок 18.30

п'ятниця 18.30

У продажу є набір

19 DVD дисків програми

«Таємниці Апокаліпсиса»

з ведучим Петром Кулаковим.

Замовляйте через

книжкові центри за ціною

70.00 гривень за комплект.

На зеленом полотне газона
Желтый лист, как вышитый, лежит,
Снова засветились листья клена,
Синий дождик часто моросит,
Запылала красная рябина,
И оранжевым горит платан –
Это осень вновь в права вступила,
Видно, ей приказ от Бога дан.
Много красок у нее в палитре
И причудливы ее дела,
Желтым красит, а зеленый вытрет,
Будто солнцем по земле прошла.
То повеет ветерком капризно,
Пробежит, листвою зашелестев,
Осень года, словно осень жизни, –
У нее задумчивый напев.
Вроде то же, только по-другому
Видишь мир и свежий воздух пьешь
И добрей относишься к знакомым,
Незнакомым радость подаешь.
Осень, осень, ты как завершение
Всех начал, и мыслей, и мечты,
Прекратилось юности паренье,
И взрослеешь, созревая, ты.

И хоть рано подводит итоги,
Но уже броженья в мыслях нет,
Не зовут с собой пути-дороги
И не манит розовый рассвет.
Только взгляд на небеса все чаще,
И к покою просится душа,
И стремится к жизни настоящей –
К той, что Бог навеки обещал.

Елена Потапова,
г. Севастополь

Дорогі грузі!

Ми дуже раді, що все більше й більше людей читає нашу християнську газету. Редакція прагне зробити її публікації якомога цікавішими для всіх наших читачів. Тому ми просимо вас відповісти на декілька питань, що допоможе нам ближче познайомитися з вами й зрозуміти, які теми найбільше вас цікавлять.

Тому просимо заповнити анкету, потім вирізати її з газети й надіслати за адресою: Видавництво «Джерело життя», вул. Лук'янівська, 9/10-А, Київ-107, 04107.

Для учасників анкетування буде проведено розіграш призів. Переможці одержать у подарунок книги на духовні теми.

Анкета читача газети «Вічний Скарб»

1. Ваш вік _____

2. Освіта _____

3. Місце проживання _____

4. Як часто ви відвідуєте церкву і яку? _____

5. Ваша улюблена рубрика в газеті _____

6. Що варто змінити, щоб поліпшити якість газети? _____

7. Які теми бажано частіше висвітлювати? _____

8. ПІП (за бажанням) _____

9. Адреса для участі в розіграші призів _____

Український гуманітарний інститут

АКЦІЯ! БЕЗКОШТОВНЕ НАВЧАННЯ + ЗАРОБІТНА ПЛАТА!

Український гуманітарний інститут оголошує спеціальний набір студентів на заочну форму навчання всіх спеціальностей з УНІКАЛЬНИМИ УМОВАМИ оплати.

Навчання та проживання на території інституту буде для Вас БЕЗКОШТОВНИМ за умови роботи на запропонованих посадах: **різноробочий, слюсар-сантехник, столяр, електрик, охоронець.**

Крім того, Ви будете додатково отримувати ЗАРОБІТНУ ПЛАТНЮ.

ПОСПІШАЙТЕ! Кількість місць обмежена!

За довідками звертайтеся по тел. 04497-49-796, або по електронній пошті: ugi@irpen.kiev.ua

Інформація про спеціальності. Гуманітарний факультет:

- 1. Філологія**
(Мова та література /англ., нім./).
Рівні підготовки: бакалавр, спеціаліст
Умови вступу: Англійська мова (іспит, співбесіда)
Українська мова (сертифікат Центру незалежного тестування)
- 2. Філософія** (Релігієзнавство)
Рівень підготовки: бакалавр
Умови вступу: Українська мова (сертифікат Центру незалежного тестування)

Факультет економіки та менеджменту:

- 1. Фінанси та кредит.**
 - 2. Маркетинг.**
 - 3. Менеджмент.**
Рівень підготовки: бакалавр, спеціаліст
Умови вступу: Українська мова (сертифікат Центру незалежного тестування)
- Документи для вступу:**
- 6 фото (розміром 3x4);
 - Атестат та сертифікат (не нижче 124 балів)
 - копія паспорту;
 - копія ідентифікаційного коду;
 - мед. довідка 086-У + копія;
 - довідка про щеплення.

Український гуманітарний інститут запрошує на заочне відділення!

У вас є цікава справа, прибуток, ви турбуєтесь про свою родину? Відчуваєте, що досягли чогось у житті? Поверніть своє серце до знань! Знання відкриють для вас нові можливості
«Бо кожному, хто має, дасться йому й додасться...» (Матв. 25:29)

Наші спеціальності:

- факультет економіки
- маркетинг
 - фінанси та кредит
 - менеджмент зовнішньоекономічної діяльності

філологічний факультет:
• філологія (анг., нім. мова та література)
філософський факультет:
• релігієзнавство

Наша адреса: 08292 м. Буча Київська обл., вул. Інститутська, 14
Тел. для довідок 8 04497 49 796
Факс 8 04497 49 725.

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через ощадбанк або будь-яке відділення банку.

Наші реквізити:

УКР Церкви АСД Подільська філія АКБ

«Київ»

МФО 320401 р./р. 26006200226401

код ЗКПО 19350731

Найменування платежу: добровільні пожертвування на розвиток газети «Вічний Скарб».

Поштовий переказ можна здійснити на адресу: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-а, газета «Вічний Скарб»

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець — християнське видавництво «Джерело життя».
Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай.
Головний редактор: Лариса Качмар
Над номером працювали: Віліна Меркулова, Ірина Сирота, Тамара Грицюк, Юлія Вальчук, Юлія Смаль
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-а
e-mail: dzherelo@ukr.net
тел. (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право публікувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 від 03.12.2003